

KRVAVÝ MĚSÍC

THRILLER

MARKUS
LUTTEMAN

KRVAVÝ MĚSÍC

© 2016 by Markus Lutteman

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Herrmannová, 2018

Cover © Kreatika s. r. o., 2018

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2018

ISBN 978-80-7642-252-0 (pdf)

KRVAVÝ MĚSÍC

MARKUS LUTTEMAN

Hanně a Agnes

ZIMBABWE

MOSAMBIK

Národní park Limpopo

Phalaborwa

Hoedspruit

Massingir

Chokwé

Krugerův národní park

Pretoria

Johannesburg

Maputo

SWAZIJSKO

**JIHOAFRICKÁ
REPUBLIKA**

LESOTHO

INDICKÝ OCEÁN

100 KM

Hacking body parts of living animals for calculated financial gain places humans in a behavioural class on their own at the bottom of the pile.

Richard Peirce, předseda
Shark Conservation Society

The rhino's greatest misfortune is that he carries a fortune on his nose.

Lee M. Talbot, světoznámý
ekolog a bývalý generální ředitel IUCN

KOLMÅRDENSKÁ ZOO, Švédsko

Chladný noční déšť jí pleská o čepici a Alva Axelssonová si až po několika vteřinách uvědomí, co ji přimělo zastavit se. Tmavé potůčky blátivé vody jí tečou podél bot a kopcem s sebou unášejí slámu a krmivo. A ještě něco.

Nedopalek.

Alva se otočí zády k šedým budovám stájí a pohledem sleduje dráhu nedopalku, jak klouže kopcem dolů. Nikdo z ošetřovatelů nekouří, tak kdo tu byl? Nějaký novinář, který se tu večer ukázal, možná. Nějaký idiot, který nezvládl vyhodit nedopalek do odpadkového koše.

Hysterie postupně narůstá; mají strach, že jim něco unikne. I tak ještě zbývají dva měsíce. Alva a její kolegové to probírali během včerejší ranní schůze dole v Koloseu. Znovu si prošli, jak tu nadcházející bouři zvládnou.

Dole v PR už přituhuje. CNN volá a otravuje téměř každý den, švédský bulvár taktéž. Povolení vstoupit zatím dostali jen National Geographic a tým Davida Attenborougha z BBC.

Je to vážně docela bomba, říká si Alva, že právě tady se odehraje ten nejunikátnější porod na světě.

Už před rokem, kdy Kolmården vydal zprávu, že Zoela je březí, se v zoo navzájem strkala média. Vy-stresované týmy kameramanů se chovaly jako stáda, a to přišlo Alvě ještě víc fascinující než chování zvířat v Kolmårdenu – ale zároveň jim rozuměla. Pochmurná novodobá historie posledních nosorožců světa potřebovala příběh plný naděje – a díky Zoele dnes takový příběh existuje.

Stará dobrá Zoela, jeden ze tří zbývajících nosorožců tuponosých severních. To, že se jí i v tak vysokém věku podařilo otěhotnět, nebylo nic jiného než světová senzace.

Stejně snahy se dvěma dalšími samicemi tohoto druhu v keňské rezervaci nepřinesly úspěch a ten i se Zoelou visel na vlásku. Ale konečně tato třicetiletá samice pozitivně zareagovala na léčbu, a když se na ultrazvuku dělohy ukázal živý plod, ředitel Kolmårdenu bouchl šampaňské.

Ze stáje se ozve chrastivý zvuk a Alva sebou trhne. Že by jeden z nosorožců narazil do plotu? To jim není podobné, zvláště o půl třetí ráno. Rychle vybíhá schody ke stáji. Že by to byl noční hlídač? Podle rozpisu měl stáj naposledy navštívit před více než dvěma hodinami.

V tuto denní dobu přebírá Alva službu. Souhlasila, aby se jí před porodem o pár hodin posunula směna. Obyčejně má nejradši tu službu, kdy může být s třemi nosorožci úplně sama. Vykydá hnůj ze stáji, dá jim seno a postará se, aby všechno bylo, jak má být; potom se jen posadí a dívá se, jak se ta prastará zvířata pokojně a neobratně pohybují, poslouchá, jak spokojeně odfrkují, když svými nosy slídí po podestýlce.

Alva položí ruku na mokrou kliku a skoro ji stiskne, když tu se dveře zevnitř prudce rozlétnou a udeří ji do obličeje.

Spadne na záda přímo do kaluže, týlem se tvrdě uhodí o zem a cítí, jak se jí studená voda vsakuje do oblečení, a tu kolem ní prosvítí černě oděné nohy v teniskách a běží po cestě dál.

No co to...

Chvatně se zvedne a vystartuje za nimi, ale ztratí rovnováhu a znovu upadne. Sakra. Slyší, jak kroky mizí po cestě z kopce dolů, a s námahou se zvedne na všechny čtyři.

Kdo to byl? Co tu chtěli?

Křikne po nich, aby zastavili, ale její hlas přehluší zaryčení zevnitř stáje. Ostré, pronikavé zaryčení. Jako prase na porážce.

Zoelo?

Alva se vyškrábe na nohy a vklopýtá otevřenými dveřmi dovnitř. V nejbližší stáji přešlapují Imfolozi a Namakula. Velké hlavy mají vysoko zvednuté; hledí na ni celé vystrašené a couvají, jako by pro ně byla cizí.

Alva pospíchá dál k Zoelině stáji. Skrz mříže vidí zadní část jejího hřbetu. Samice nosorožce leží na boku a Alva slyší, jak hýbe hlavou tam a zpátky, vidí, jak se jí celé tělo třese.

Že by ještě žrala?

„Jak je, holka?“ zeptá se Alva a protáhne se mezi tlustými kovovými tyčemi ohraničujícími stáj.

Už už by řekla něco dalšího, když tu jí slova uvíznou v hrdle. Rukou si přikryje ústa a zůstane stát jako opařená.

Něco takového už viděla. V novinách, v televizi, na konferencích. Ale nikdy by ji nenapadlo, že to uvidí na vlastní oči.

Ráda by zavřela oči – aby to, co má před sebou, zmizelo –, ale má je doširoka otevřené a samy od sebe se zaměřily na metr dlouhé krvácející maso, tam kde Zoela mívala nozdry. Je úplně rozsekané. Jako by se jí někdo snažil uříznout rohy a přitom zajel hluboko do masa a řezal a páčil.

Zoela znovu zarycí, tak hlasitě, až to Alvě trhá uši. Pohazuje hlavou, dokonce se udeří do betonové zdi, zdánlivě aniž by si toho všimla. Krev jí zatéká do dutin a její dýchání zní dušně a zoufale, jako zraněný běžec nucený dýchat skrz slámku. Krvavá rána se hýbe, jak se krví naplněné dutiny rozšiřují, a Alvu udeří do nosu dusivý kovový zápach.

Položí ruku na hrubou, teplou kůži. Cítí, jak se tělo dechem zdvihá a klesá, a myslí na nový život, který se tam vevnitř hýbe, na mládě, jehož význam je tak obrovský.

Pak Zoelina hlava ztěžka dopadne na zkrvavený písek a zůstane tam bez hnutí ležet. Zvíře pomalu mrká šedými víčky; vypadá to, že jen těžko drží své hnědé přátelské oči otevřené.

„Ne, ne, ne,“ šeptá Alva, hladí ji po krku a přitom šátrá v těsné, vlhké kapse džínů po mobilu. Namačká pár čísel a přiloží si mobil k uchu, čeká, až začne vyzvánět. Slzy jí kapou z tváře a na vrásčité nosorožčí kůži tvoří tmavé oválné puntíky.

„No tak, mamčo,“ šeptá. „Bojuj. Všechno na tobě závisí.“

NEW YORK CITY, USA

Rob Chazey sedí v hotelovém apartmá na bílé pohovce se zavázanýma očima, v ruce láhev piva a s rukou neznámé ženy na stehně. Z reproduktoru značky Marshall duní *Highway to Hell* od AC/DC, ale on i přesto slyší, jak jsou všichni za jeho zády nadšení. A také jak si pohrávají s něčím velkým, jak odtrhávají kusy izolepy, jak šaškují.

„Copak nejsi zvědavý?“ zeptá se mladá žena sedící vedle něho. Voní letním parfémem a její ostré nehty opatrně přejíždějí po jeho potetované paži. A on si opravdu přeje, aby se cítil přesně takhle: napjatý a plný očekávání.

Tak by to mělo být.

Tuhle scénu si Rob v posledních měsících mnohokrát představoval. Před očima viděl, jak přesně v tomhle luxusním apartmá a přesně tuto noc stojí na stole a stříká kolem sebe šampaňské a jen křičí štěstím, úlevou, z pomsty, to je fuk. Představoval si, jak si bude užívat, že to zvládl – že dotlačil tuhle skupinu dál, než si myslel, že to je vůbec možné. Do těch nejvyšších sfér, až na takovou úroveň, kdy jiné velké skupiny předstírají, že jsou s nimi ve spojení, a ne naopak.

Tak strašně rád by cítil takovou euforii. Aby uvnitř vybuchoval. Ale on je jen prázdný. Unavený. Otrávený.

„Drž to pořádně!“ slyší, jak za ním houkne Wakko.

„To je ale péro,“ pronese TT Bones ohromeně.

Rob pod páskou zavře oči. Co vymysleli ti šílenci teď?

Několikrát si lokne světlého ležáku. Stříbrný řetízek natažený od ucha k nosu mu jemně cinkne o sklo láhve. Rád by ho vypil na ex a dostal se tak do nálady, ale po pár doušcích musí přestat, cítí, jako by mu předešlá piva stále šplouchala v krku.

Všichni s vervou oslavují už několik dní. Nebo spíš před pár dny nabrala vyšší grády pařba, která je v proudu už měsíce. A přesto se ještě nekončí. Ráno čeká všechny, kteří měli co do činění s turné, velký raut, další večer budou členové kapely hosty rockového gala-večera a den nato se koná další akce na Long Islandu.

Rob si připadá jako v úzkostí naplněných řádcích Marilyná Mansona.

*We've only reached the third day
of a seven day binge.*

Znovu přiloží láhev ke rtům. Jen silou vůle polkne několik doušků a poslouchá hukot, který ho obklopuje. Na pohovkách se tísní personál z turné, zvukaři, ďábelský producent Stef Wagner a manažer Gus Wilsbury, gorily v kvádru z nahrávací společnosti a čtyři silikonem napuštěné holky, jejichž jména Rob nezná.

„Tady, Robe. Natáhni ruku,“ slyší říkat Guse.

Rob zašmátrá ve vzduchu a dlaní se hned dotkne chladné láhve piva.

„Nebo bys radši šáňo?“

„Ne, pivo je v pohodě,“ řekne.

Gus si s ním přitukne.

„To proto, že tripel¹ je víc než dost,“ řekne.

„Bez tebe by se to nikdy nepodařilo, to víš, vid’?“ odpoví Rob.

Gus ho poplácá po rameni a Rob před sebou vidí jeho upřímný úsměv, jak si uhladí prořídlé vlasy a povytáhne plátěné kalhoty, které mu příliš nesedí, než svoje velké tělo znovu vmáčkne na pohovku.

Gus Wilsbury, neúnavný manažer kapely ObstiNation, nebo spíš jejich pravá ruka. Chlap na všechno, rezervní taťka, psycholog, účetní. Superego kapely, tmel, který udržuje tyhle čtyři dysfunkční kluky pohromadě. Třiapadesátiletý, původem z Birminghamu. Víc než půlku života prožil na turné a vypráví často a s gustem, o kolik lepší, bláznivější a zábavnější byl dřív svět, když turné končilo tak, že se vydělané peníze hned propálily, než aby si člověk jen vydělával na živobytí.

To vždycky rozpálí kluky z ObstiNation doběla. A to zvláště Wakka a TT Bonese, kteří si zakládají na tom, že jsou největší tvrdáci v okolí.

Holka vedle Roba má teď rty přitisknuté na jeho krk. Nehty mu přejíždí po kožených kalhotách, po rozkroku. Zatlačí tak silně, až se Rob lekne, že mu je nehty protrhne. Dvanáct set dolarů za tyhle gatě zaplatil. Jsou to jeho nejoblíbenější. Z chevreau, kozí kůže, od krejčího na Sunset Boulevardu v Hollywoodu. Na stehnech mu sedí jako další vrstva vlastní kůže.

Hlasité reproduktory umlknou, někdo se objeví Robovi za zády a položí mu ruku na rameno.

„Už se můžeš podívat,“ řekne Ahsanullah Sufyan Asif.

Rob si stáhne pásku z očí a otočí se. Uprostřed dřevěné podlahy hotelového apartmá vrávorá vztyčený

1 pozn. překl.: Tripel/Triple = druh piva, 2–3x silnější než 10° pivo.

mop kolem dokola obalený růžemi, které jsou přidělané izolepou, a na jeho vršku je přichycený provázek vedoucí ke skleněnému lustru na stropě.

Na mop je přidělané koště, aby to vypadalo jako kříž, a na každém konci koště se houpa jedno záchodové prkýnko.

Tři členové kapely stojí hrdě u svého výtvoru a s očekáváním hledí na Roba.

„Teď se konečně můžeš cítit jako doma,“ řekne Wakko s širokým úsměvem a odhrne si z čela několik tmavě hnědých kudrn.

A pak to Robovi docvakne. Svalí se zpátky na pohovku, hlavu si schová do dlaní. To ne, ne, ne. Teď ne.

Několik rukou ho popadne, začnou ho tahat nahoru.

„Tamten švédský tanec ptáků, čekáme na něj už přes dva roky,“ křikne nadšeně Wakko.

Z pohovky se ozývá výskot a smích.

„Tanec žabiček se to jmenuje,“ řekne Ahsanullah.

„Oni tancují kolem šulína, o to tam jde. Sám si to na YouTube viděl. Dokonce do kupy s dětmi. Pěkně zvrhlé to je.“

„To je proto, že tam na Severu jsou všichni strašně posedlí sexem,“ vloží se do toho TT Bones. „Od dětství uctívají tenhle ztvrdlý falus, který vztyčují jako božstvo, zapíchnou ho hluboko do vlhké, úrodné půdy a těmi listím zdobenými koulemi s ním houpou ve vzduchu všem na očích.“

Robovi se vybaví vzpomínky z prvního turné Obstin Nation. Jak si ve stíněném hotelovém pokoji v Holiday Inn někde v Iowě usmyslel, že budou tancovat Små grodorna, Malé žabičky, na oslavu konce turné a toho, že si už zahráli ve třinácti státech.

Druhé turné skončilo stejně a potom už to tak šlo dál. Přesto se mu v sobě podařilo potlačit připomínku, že

už je opět načase. Možná proto, že všechno bylo tentokrát o tolik větší. Skoro nepředstavitelně větší. Jedno město za druhým klečelo tento půlrok ObstiNation u nohou. Nejprve legendární evropská koncertní města jako Londýn, Berlín, Barcelona nebo Milano. Pak dál do Asie a Jižní Ameriky a konečně návrat do USA a vyprodané arény v Los Angeles, Las Vegas, Miami a Chicagu. A pak na závěr – la grande finale: tři vyprodané večery v Madison Square Garden.

Nikdy jsem po ničem jiném netoužil, pomyslí si Rob. Tak co je tohle za pocit?

Potlesk už nabral rytmus.

„Tancuj! Tancuj! Tancuj! Tancuj!“

Nechá se vytáhnout z pohovky, přinutí se k úsměvu a řekne:

„Dobře, dobře. Jdu na to. Ale ne že to nějaký hajzl bude natáčet. Jasný?“

„V klídku, bejby,“ řekne jedna zrzka s ofinou a předvede, jak si ukládá potřpytkovaný iPhone do kabelky. „Zatancujeme si tenhle tanec ptáků všichni spolu.“

Wakko přiklekne k reproduktoru a projíždí si v telefonu hudbu.

Pak se ozve obyčejné pianové intro a po dvou taktech se připojí dětský hlas.

„Små grodorna, små grodorna är lustiga att se...“

Celé apartmá tleská, dupe a zpívá ona nesrozumitelná slova. A Rob jde k poslepuvanému koštěti, které má představovat májku letního slunovratu, a chce vyjít ze dveří a pryč odsud, ale skrčí se na bobek, koukne na ostatní a vykřikne:

„Are you ready, motherfuckers?“

Ostatní zařvou a zvednou ruce do vzduchu. A Rob začne skákat jako žába, zpívá a ostatní za ním jako vláček.

Dělají skoky z pokrčených nohou, ruce mají v bok a zpívají „Kvakaka kvakaka, kvakakaká...“ A asi právě tady se vymkne situace z rukou, jak to bývá o takovém večeru pravidlem. Májka se skácí, Wakko a TT Bones po sobě začnou stříkat pivo a později vběhne TT Bones do koupelny a vyleze s lakem na vlasy, před tryskou podrží zapalovač a na prchajícího Wakka stříká dlouhé plameny.

Ale to už Rob s tancem přestal. Sedí na pohovce, v ruce opět pivo, a připadá mu, jako by byl ve vlastní bublině a pozoroval surrealistické představení, kterého není součástí.

Hudba hraje na plné pecky, všude se tancuje, na manželské posteli, na balkóně, na stolech. Wakko, který se předtím uchýlil na chodbu, se vrací, v ruce hasičák. Plameny a voda tryskají na všechny strany, v pokoji smrdí spálené vlasy a pak se spustí jak požární hlásič, tak sprinkler a všichni vyjeknou a začnou hledat svoje bundy a kabelky a malé průhledné sáčky a o pár minut později nastupuje Rob spolu s Gusem Wilsburym a zbytkem kapely a několika holkami do přistavené limuzíny.

TT Bones, který poslední je ještě v hotelu, udělá teatrální skok otevřenými zadními dveřmi a dostane přímý zásah pivem do vlasů od Ahsanullaha a Wakka.

„Fajn, kam jedeme?“ houkne, když se naleštěná bílá limuzína odpíchne od chodníku.

Rob vyhlédne do deště a vidí pestrá neonová světla zrcadlící se na mokřém asfaltu.

Ano, kam my ve skutečnosti jedeme?

MASSINGIR, Mosambik

Daniel Tamele klečí na upěchované hlíně, přiloží průbojník ke kůži ošuntělého pásku a bouchne do něj kladivem. Vířící prach tančí v paprscích ranního slunce, které dovnitř pronikají škvírami ve zdech chatrče.

Znovu zdvihne kladivo a udeří. Hrot pronikne kůží a Daniel zvedne pásek a mírně zakvedlá průbojníkem, aby se díрка zvětšila.

„Tady máš. Vyzkoušej to,“ řekne a podá pásek synovi.

Osmiletý chlapec si provleče pásek poutky kalhot a přitáhne jej. Několikrát si poskočí, aby zjistil, jestli mu kalhoty nepadají, a pak vyběhne ven a znova začne zkoušet triky s fotbalovým míčem.

Daniel se zvedne a zavolá na dceru Maiu, která za chatou pomáhá mamince s prádlem. Hned přiběhne, batoh přes rameno, krásné tmavé vlasy zapletené do tlustého copu.

„Zabalil si Abel domácí sešit?“ zeptá se ona.

Daniel pohlédne na věšák, kde visí chlapcův rukšak, a nahlédne dovnitř. Ano, sešit tam opravdu je. Ale krabička na svačinu ne. Ta dneska nebude. Ani jediný kousek ovoce.

Vystrčí hlavu ze dveří a zavolá na chlapce:

„Abele. Je čas jít.“

Chlapec vzdychne, ale příběhne nazpět beze slova. Míč položí před dveře a hodí si na záda ruksak, který mu táta podává.

„Jste vyčůraní?“ zeptá se Daniel.

Obě děti přikývnu.

Daniel vezme děti za ruku a spolu se vydají na cestu. Na cestě se objeví rychle jedoucí vůz Toyota Land Cruiser a Daniel si přitáhne Maiu k sobě. Řidič má na nose velké sluneční brýle a loket si nonšalantně opírá o stáhnuté okno. Hlavou pokyvuje do rytmu hlasitého rapu a ve tváři má naprosto neutrální výraz, když se kolem nich přežene jen na dva metry.

Jako by mě ani neznal, pomyslí si Daniel a za chůze se otáčí za autem. Jako bychom nikdy nebyli nejlepší kamarádi, jako bychom zamlada po večerech nechodili k přehradě na ryby, jako bychom spolu nikdy nepili domácí kukuřičné pivo ze starých petflašek a neprobírali holky z vedlejší vesnice.

Už to je dlouho, co byl naposledy na rybách, až příliš dlouho. Chybí mu to, jen tak si sedět u vody, očima sledovat kousek polystyrenu houpající se na vlnkách a všechny starosti nechat plavat.

Cítit škrbnutí prutu, když zabere ryba. Tygří ryba, možná. Nebo kapr.

„Takovéhle auto budu mít, až budu velký,“ řekne Abel a otočí se za Land Cruiserem.

Daniel neodpoví. Procházejí kolem hliněných chatrčí podobných té jejich, potom se před nimi objeví dvoupatrový dům Ishaana Chirindzy, který za nově postavenou cihlovou zdí trčí jako velká betonová hromle. Na zatmavených oknech jsou zvenku přidělané

mříže proti zlodějům a Daniel se neubrání myšlence, jak to asi vypadá uvnitř. Jeden soused tvrdí, že na každém poschodí je televize a v obývacím pokoji je prý natažený koberec. Dokonce se šušká, že Ishaan si nechal nainstalovat elektrické vytápění na chladná zimní rána.

Minou bránu a Daniel si všimne uhlově šedého Nissanu, letošního modelu, zaparkovaného při kratší straně domu.

Šlo to rychle. Auta, luxus.

A zločin.

Před čtyřmi pěti lety nebylo potřeba, aby Daniel vozil děti do školy. Po silnicích bezohledně neburácela žádná velká auta. A především tu nebyly drogy. Teď ale před školami postávají mladíci a snaží se nalákat děti, aby začaly prodávat kokain. To se dřív stávalo jen v Maputu a Beře.

Dojdou ke škole zrovna, když se učitelka postaví do dveří a zavolá na děti, ať jdou dovnitř. Abel a Maia obejmou tatínka a rozběhnou se do neomítnuté budovy.

Školní dvůr se vyprázdní a ztichne. Okenice, která visí jen na jednom pantu, v mírném větru trochu vrže. Daniel zaslechne úder kladiva a pohlédne směrem k největšímu domu ve vesnici. Ke Gitovu domu. Gito byl jeden z prvních, kdo si mohli dovolit dům o dvou patrech. Ale na rozdíl od ostatních se s Danielem pořád baví, jako to bylo vždycky. Daniel vzpomíná, jak si zrovna minulý týden povídali. Zastavil se u Gitovy brány a zeptal se ho, jestli na zahradě staví dům pro své bratrance. Gito se zasmál a řekl, že z toho bude garáž pro obě jeho auta.

„Chci, aby se dala na noc zamknout. Potuluje se tu teď takových zlodějů,“ vysvětlil Danielovi s mrknutím oka.

Pak pozval Daniela na jedno vychlazené 2Mko. Pro Daniela to bylo první pivo téměř po roce a chutnalo mu znamenitě. Usadili se ve stínu stromu marula a popíjeli z hnědých láhví a chvíli mluvili o svých rodinách i příbuzných, o suchu a o nekompetentní vládě a pak se Gito na Daniela podíval s vážným výrazem ve tváři a řekl:

„Není načase, aby sis i ty vydělal nějaké ty rychlé peníze, Danieli? Zákazníci se tlačí ve frontě, jen aby mohli nakupovat. Poptávka už ani vyšší být nemůže.“

Daniel se zavrtěl na židli.

„Mně ale slíbili, že dostanu práci jako průvodce pro turisty. V té nové velké rezervaci.“

Politici se tím ve vesnici naparovali před několika lety na výročním setkání. Great Limpopo Transfrontier Park. Přeshraniční park, který měl propojovat Krugerův park v Jihoafrické republice, národní park Limpopo v Mosambiku a národní park Gonarezhou v Zimbabwe, a který se měl stát největší a nejpřednější přírodní rezervací na světě.

Gito nad jeho odpovědí jen mávnul rukou.

„Tohleto s turismem je hovadina. Jak dlouho už o tom mluví? Deset let, patnáct? Copaks tu někdy viděl nějakého turistu?“

Daniel zavrtěl hlavou.

„No vidíš. Jediné, co udělali, je, že vyhnali spoustu lidí z domovů, a bylo to k ničemu. A i kdyby sem nějací turisté přijeli, na co by se asi tak koukali? Vždyť tu už žádná zvířata nejsou. To víš sám moc dobře. Jsi jeden z nejlepších lovců ve vesnici. Kdys naposledy něco ulovil?“

„No, to je už dlouho.“

Gito z kapsy vytáhl černou koženou peněženku a na stůl položil fialovou bankovku. Dvacet meticalů.

Prstem potom poklepal na nosorožce vyobrazeného na rubové straně.

„O tohle teď jde. Peníze jsou v tomhle. A pro stopaře tak schopného jako ty je to jak dělané.“

Gito si lokl z láhve, naklonil se k Danielovi a řekl:

„Danieli, kamaráde, já vím, jak na tom doma jste. Jediný nosorožec by ti mohl navždy změnit život.“

Daniel se podíval na bankovku. Byla hladká a pěkná, ne jako ty, které měl doma v plechovce. Jestli tam vůbec nějaké měl.

„Za dva rohy platím dvě stě tisíc,“ řekl Gito. „To je o dost víc, než co zaplatí ten lakomec Ishaan tvému bratránkovi a jeho kamarádům, až se vrátí z Jižní Afriky.“

Gito bankovku zvedl a zamával mu s ní před očima.

„Zamysli se, Danieli. Deset tisíc těchhle papírků. Tvoje děti by už nikdy nemusely do školy bez svačiny.“

Kladiva utichla. Možná mají dělníci pauzu a každý dostane od Gita pivo, pomyslí si Daniel.

Otočí se k domu zády a vydá se domů. Přemítá o Gitově nabídce, co všechno by s těmi penězi mohl podniknout.

Myslí na svého bratrance Joma, který se se dvěma dalšími arogantními mladíky vydal před čtyřmi dny na cestu. Jak už před odjezdem začal s návrhem nového domu, který si za peníze postaví. A taky hospodu.

„Zaměstnám tě tam, hned jak to bude hotové,“ řekl Jomo, než odjel.

Daniel se tomu moc neodvážá věřit. Jomo toho napovídá. Ale Daniel může doufat. To by se mu líbilo, stát za barem a obsluhovat zákazníky. Prohodit s nimi pár slov, vyslechnout si jejich příběhy.

U cesty to zašumí, když teplý vítr rozfouká na zem spadlé uschlé listí. Daniel vzhledne k nebi. Vypadá to, že se daleko na západě kupí mraky. Možná přece jenom zaprší. Možná země opět začne dávat jeho rodině, co tak nutně potřebují.

HANOJ, Vietnam

Děšť buší na plechovou střechu skladiště tak silně, že se Than Vu jen těžko soustředí na počítání žlutohlavých želv chrámových, které hází do krabice.

24... 25... 26.

Jde zpátky k dřevěné bedně a spustí do ní nanovo kyblík. Nadechuje se jen ústy, aby se vyhnul puchu linoucím se ze zvířat, a pospíchá zpátky ke krabici.

48... 49... 50.

Zavře krabici a zalepí ji širokou páskou. Nožem udělá několik vzduchových otvorů a nalepí štítek se jménem a adresou restaurace. Krabici potom pošle po podlaze k ostatním, které mají být ten den doručeny. Želvy to necitlivé zacházení rozruší a je slyšet, jak se ve tmě krabice hýbou.

Than Vu si přičichne k prstům. Jsou mu cítit, i když ani na jedno zvíře nesáhl.

Večer, po dvanácti hodinách ve skladišti, mu připadá, jako by se na něm ten pach přichytil. Ve sprše se může třikrát namydlit, vydrbat se pořádně rýžákem, a přesto mu ten pach na těle zůstane. Pach bažiny a zatuhlé rybiny. Jako u chudého rybáře.

Zastaví se uprostřed místnosti, naklopí hlavu ke stropu, aby lépe slyšel. Od střechy už jsou slyšet jiné zvuky. Z bušení deště do vlnitého plechu se stal mírnější pleskot.

Slyší ve vzpomínkách otcův hlas.

Za každým mrakem se skrývá slunce.

Teď se to změní, pomyslí si a pro sebe se usměje. Konečně na něj zasvítí slunce. Za tři dny se dostane na důležitou obchodní cestu do Číny. Bude dohlížet na dodávku v hodnotě několika miliard. Myslí na to, co Lillen říkal, když mu povídal o téhle vytoužené cestě.

„Když to půjde dobře, můžeš očekávat tučný bonus. A jinou pracovní náplň.“

Lillen, jeho starý kamarád z dětství. Tehdy: opožděný a vychrtlý klučina, který trávil čas hraním šachů a vrhcábů. Teď: vysoký muž, který vypíná prsa v košilích z egyptské bavlny, obklopuje se krásnými ženami, vlastní zářivě nové auto Audi a zastává vysokou pozici v syndikátu.

Ten typ muže, kterým se Than Vu dělá před přáteli. Jakým chce být dnes večer.

Jednou rukou si masíruje krk a druhou vytáhne z kapsy mobil Samsung a zkontroluje Facebook. Displej má tak popraskaný, že se mu na něm jen těžko čte, ale i tak vidí, že mu zatím k sedmadvacetinám popřálo třicet tři lidí. Projíždí dolů jmény. Mezi gratulanty nachází všechny dnešní hosty.

Kromě Phuong.

Ale vždyť ona řekla, že přijde. Kim Ly to povídala, vždyť to je její nejlepší kamarádka. Možná si šetří své přání na večer.

Krásná, nepolapitelná Phuong. Co když pro něj má připravené překvapení? To má i on pro ni.

Děšť je ještě mírnější a přejde v pomalé kapky, jako kdyby po střeše chodily slípky a hledaly zrní.

Teď nastane ta změna.

Podívá se na hodinky a pak telefon vrátí do kapsy. Musí si pospíšet, aby stihl obstarat překvapení. To, co se chystá, vyrazí hostům dech a Phuong roztaje. Than už rozšířil mlhavé náznaky, co se bude dít. Postaral se, aby se mluvilo.

Nahne se přes naprasklý dřevěný stůl a přečte si další položku na seznamu. Dvě krabice luskounů pro restauraci Rainbow Garden.

Projde kolem nakupených dřevěných beden různých velikostí, ramenem bouchne do pytle plného vakuově zabalených ještěrek, který visí ze střechy na háku, a pak odtáhne dvě plastové bedny s proděravěným víkem. Ve skladu kromě nich zbývá už jen jedna bedna. Nesmí o tom zapomenout říct Lillenovi.

Otevře jedno víko a pro jistotu přepočítá bílé pytle, ve kterých leží jeden přes druhého stočení luskouni připomínající malé míčky. Pozoruhodná zvířata. Od hlavy až po ocas pokrytá tvrdými šupinami. Vypadají jako obří artyčoky. Ale nesou slušně. A zvláště tihle, co jsou dovezení z Tanzanie. Viděl, kolik si za ně říkají gurmánské restaurace. Tři sta padesát dolarů za kilo. A k tomu ještě zvláště peníze za šupiny, které bude Than pravděpodobně sám čistit, sušit a balit, aby se mohly prodat dál do Číny, jako přírodní lék na všechno. Od zánětlivých chorob přes špatný krevní oběh až po zarůstající řasy.

Bedny pošle po podlaze k ostatním určeným k dodávce. Protáhne si pak záda a znovu se začte do seznamu.

Dvacet brejlovců pro restauraci v hotelu d'Or.

Doprdele. Nesnáší práci s kobrami. Jednou upustil kobru na zem a musel vyklidit půlku skladu, než se

mu ji podařilo najít, k smrti vyděšený pokaždé, když pohnul s nějakou krabicí.

Myslí na to, jak jeho táta vyprávěl o svém dětství dole v deltě Mekongu. Jak s kamarádem obcházeli bažinaté lesy každý s plátěným pytlím a chytali kobry holýma rukama.

„Takhle jsem si vydělal svoje první peníze,“ říkával táta, „že jsem restauracím podél cesty prodával kobry.“

Rozmáhal se turismus. Cizinci toužili po exotických jídlech a byli ochotni si za ně připlatit. Táta měl dobré načasování, když se pár let nato přestěhoval do vzkvétajícího Ho Či Minova města a začal pracovat jako makléř. Ve městě, kde všechno závisí na tom, kolik má člověk kontaktů, se tátovi dařilo i na vlastní triko. Udělal kariéru, rychle vydělal slušné peníze, potom potkal hodnou mladou ženu, vzal si ji a nastěhoval se s ní do dvoupokojového bytu. Dál škudlil, zatímco jí rostlo břicho. Šetřil, šetřil, šetřil, aby své rodině mohl za čas koupit pěkný dům.

Ale na to nedošlo. Když byly Thanovi sotva čtyři, jeho matka zemřela při dopravní nehodě, když se vracela z trhu, a otec nechal všechno, jak bylo. Sebral syna a odjel do své oblíbené Hanoje. Koupil tam velký byt uprostřed města, kde hodlal ve stáří popíjet dobré rýžové víno a číst si. Užívat si života, říkával.

Dva týdny před odchodem do penze zemřel na leukémii.

Teď bydlí v bytě Than Vu. A nehodlá čekat na vrásky, než si začne užívat života.

Bude žít teď.

Pokud bude moct v bytě zůstat, nutno podotknout. Domovník na něj kvůli nezaplaceným účtům doráží jako pes.

V hlavě jako by mu slídili chlupatí pavouci pokaždé, když si vzpomene, jak promarnil otcovo dědictví. Jak promrhal peníze, které měly jít na jeho univerzitní vzdělání. Byl z toho jediný semestr ekonomie. Pak už si nemohl pomoci, aby nestrkal peníze jinam. Drahé večere, luxusní věcičky ze Západu. Teď už mu zbývají jen holé zdi. Ale na jak dlouho?

Tyhle myšlenky ze sebe setrese. To se nějak vyřeší. Až se vrátí z Číny, zaklepe tomu kyselému dědkovi na dveře, hodí mu pořádný balík peněz za nesplacené účty a pak ještě další balík na nájem dopředu. Dokáže, že na tohohle kluka se dá spolehnout. Jako na tátu.

Vytáhne z petlice kolíky a vzpomene si, co mu nedávno vyprávěl jeden chlapík ze skladu v Danangu o svém kolegovi, který otevřel bednu kober a mezi obrylenými hady našel mrtvolu. Tělo člověka, který patrně ukradl pro vlastní zisk nějakou slonovinu.

Určitě jen pouhé fámy.

Than Vu otevře trhnutím víko. Desítka kober se napřímí, syčí a roztahuje kápě. Další hadi se pokoušejí stočit do bezpečí na dně bedny.

On dovnitř strčí dráp. Kobry syčí na kovového vetřelce. Udělají na něj výpad.

Than vyčkává. Pak udělá drápem rychlý výpad a chytí první kobru. Přesune ji do pytle a nevšímá si deště, který pomalu nabírá na síle.

KOLMÅRDENSKÁ ZOO, Švédsko

Alva Axelssonová stojí ve dveřích stáje a vyhlíží ven na deštěm pokrytou silnici. Ráno je temné a šedé, těžká dešťová mračna jsou tak nízko, až se zdá, že stlačují vzduch, a těžko se kvůli tomu dýchá.

Policie stále v nedohlednu. Ale ona už na vztek nemá sílu.

Co záleží na tom, jestli přijedou teď – po třech hodinách.

Je pozdě. Na všechno je už pozdě.

Chystá se zavřít dveře a jít zpátky dovnitř, když tu uslyší motor a po příjezdové cestě uvidí pomalu přijíždějící policejní auto.

Z auta vyleze muž v důchodovém věku a žena, která vypadá tak na třicet pět. Žena přispěchá k Alvě a představí se jako Cecilia Hermanssonová. Její kolega Göran Danielsson se ovšem pohybuje nesmírně pomalu. Ke dveřím se přikolébá jako kachna. Odfoukne si a na Alvin pozdrav odpoví slovy:

„Zasrané počasí, tohleto.“

Alva by ráda odpověděla „A koho to zajímá?“, ale namísto toho řekne:

„Tudy, prosím.“

Göran Danielsson si dá načas. Nejdřív si policejní čepici oklepe o nohu, aby z ní dostal kapky deště. Potom si metodicky prohledá všechny čtyři kapsy, než najde kapesník, kterým si otře brýle. Nic z toho samozřejmě nemůže udělat za chůze.

Cecilia Hermanssonová věnuje Alvě omluvný pohled a řekne:

„Vím, že jste čekala dlouho, ale my jsme měli šílenou noc – v Hageby došlo k pokusu o vraždu a na E4 byla hromadná nehoda. Opravdu jsme dřív přijet nemohli.“

„Kdybyste si museli zvolit mezi autonehodou a bankou, ze které bylo ukradeno několik miliónů, co byste vybrali?“

Cecilia na ni pohlédne s údivem a odpoví:

„Bankovní loupež. Ale proč...“

„Tak to jste v noci zvolili špatně,“ řekne Alva a otevře dveře do stáje. Je cítit těžký kovový pach a Imfolozi a Namakula jsou pořád znepokojené. Jsou natlačené co nejdál vzadu a nervózně zavětří, když dovnitř vejde Alva a dva policisti.

Už mají po krk nových lidí, pomyslí si Alva. Celé ráno po stájích pobíhali lidé. Dokonce dovnitř vjel i hlučný traktor, aby obrátil Zoelu na břicho, to aby se jí do plic nedostala krev.

Veterináři dělali, co mohli. Nadopovali Zoelu analgetiky, nasadili jí kapačku a zastavili krvácení na nose. Obvolali zoology ve Dvoře Králové v Česku a v zoo v americkém San Diegu s prosbou o radu.

Největší problém byl s kulkou. Projela patrně přímo do krční páteře a nosorožce paralyzovala. Šance na přežití byla mikroskopická. Měli by se už teď pokusit vyjmout jí mládě?

Už se připravoval nouzový zásah, ale než došlo na konečně rozhodnutí, Zoela vydechla naposled. A v jejím velkém těle se rovněž zastavilo srdce mládeže.

„Kristepane,“ řekne Cecilia, když zpoza mříže pohlédne do stáje.

Göran Danielsson se jí přiloudá k boku.

Zoela leží s hlavou na přední noze. Rána na nose je vyčištěná a rudě svítí ještě víc než předtím.

„Jo, no teda doprdele,“ řekne. „Tak to vypadá, že si někdo došel pro pořádnou trofej na zeď.“

Alva na něj nevěřičně pohlédne.

„Nepřišli si sem pro trofej,“ řekne a cítí, jak s ní opět začíná lomcovat vztek. „Někdo si sem přišel vydělat milióny.“

Göran Danielsson po ní hodí pobavený pohled.

„Teď trochu přeháníte, mladá dámo. Vždyť se tu bavíme jen o rozích.“

Alva se místo na něj otočí na Cecilii.

„Kilo rohu nosorožce má momentálně ve Vietnamu větší hodnotu než kilo zlata nebo kokainu. Pokusila jsem se přesvědčit ústřednu, aby zalarmovali celní správu, než se to...“ Göran Danielsson udělá rukou autoritativní gesto.

„Pěkně jedno po druhém. Nejdřív to tady uzavřeme a zajistíme případné důkazy a potom...“

„Ale nemůžete tam nejdřív zavolat? Než to tady doděláte, bude roh v půli cesty do Asie.“

„A k čemu jim to tam asi bude, jestli se můžu zeptat? To se nějakému Číňanovi nechce postavit? O tom už jsme přeci slyšeli.“

Zachechtá se a otočí se na kolegyni pro podporu.

Ale Cecilia se nesměje. Pohlédne na Alvu a řekne:

„Řekněte mi víc.“

NEW YORK CITY, USA

Wakko vyleze na stůl ve VIP oddělení nočního klubu, rozepne si široký pásek s cvočky a začne si stahovat skinny džíny ke kotníkům.

„Člověk bude určitě rychleji nadranej, když si šampaňské naleje přímo doprdele, ne?“ zařve a sklídí povzbudivé výkřiky a salvy smíchu.

TT Bones popadne z kyblíku s ledem neotevřenou láhev Moët & Chandon, stoupne si za Wakka a začne ji protřepávat.

Wakko se předkloní a roztáhne půlky.

„Dobře, jsem ready!“

Rob se jen diví (a ne poprvé), jak někdo takhle retardovaný může tak neskutečně hrát na kytaru. Jak takhle pomatený, chaotický a obscénní člověk zvládne posbírat tolik soustředění a preciznosti, jakmile se mu na krk pověsí gibsonka.

„Jdeme na to!“ zařve Wakko se zvednutou bílou zadnicí.

Kde se v něm vzal klid na cvičení, aby do sebe násal všechny ty stupnice? přemýšlí Rob. Ten kluk chvíli neposedí.

Rob ucítí, jak za ním klesne opěrka a k obličejí se mu přitiskne mobilní displej.

„Koukej, Robe. Tohle je z dneška!“ křikne mu do ucha Ahsanullah. „To video už má devět tisíc zhlédnutí.“

Rob si mobil posune kousek od obličejí, aby mohl na video zaostřit.

Je natočené z publika, blízko pódia. Hlavy poskakují, paže jsou ve vzduchu.

Nahoře na pódiu vidí Rob sám sebe, jak pobíhá a burcuje diváky, zpocení a s nahou hrudí. Nalevo od něho Wakko dělá skluz na kolenou a začíná hysterické kytarové sólo. Rob odhodí stojan mikrofonu na stranu, rozběhne se k nejnižší visícímu světelnému panelu, chytne se jedné z vodorovných kovových tyčí a houpe nohama nahoru a dolů, až se vyhoupe na vršek panelu. Jeho vrcholné číslo.

Publikum jásá a Rob se nemůže neusmát, když se tam tak vidí, jak si houpá nohama. Vypadá to fakt dost dobře.

„Mám tě pozdravovat od mámy, mimochodem,“ řekne mu do ucha Ahsanullah. „Zrovna jsem jí venku cinkl. Je neskutečně pyšná na svou novou kuchyň.“

„Taky ji pozdravuj,“ řekne Rob.

„Uděláme si selfie a tu jí pošlu.“

Natáhne paži s mobilem a hlavu si dá k Robovi.

Na displeji vidí Rob čtyřiatdvacetiletého Pákistáncí s dětským obličejem, dlouhými černými vlasy a velkým úsměvem. Přemýšlí, kolik se toho stalo od chvíle, kdy před třemi lety seděl u sebe na gauči a na YouTube sledoval podomácku natočené video, jak tenhle kluk hraje na basu.

Ahsanullah vypadal ve své špinavé tunice a doma stríhaných vlasech jako pasáček ovcí, ale na basu hrál

jako nikdo jiný. Hladce proplouval mezi západními rockovými riffy a arabskými rytmy. Krásnými mollovými basakordy prokládal drsné skřípění, a tím vyloudil tóny tak náramné, že by Robovi už napořád chyběly, jak si hned uvědomil, kdyby se k nim už nikdy nedostal.

O dva týdny později se Rob ocitl v uzoučkém, kořením provoněném bytě v Islámábádu, v ruce šálek čaje a na záda pověšené tři malé děti, zatímco se snažil přesvědčit maminku Ahsanullaha Sufyana Asifa, aby s ním nechala syna odjet do New Yorku, na konkurz.

Ahsanullah zpočátku spal u Roba v pokoji pro hosty. Zdvořilý, s jemným hlasem, dával si pozor, aby nikdy nebyl na obtíž. Ale také člověk s principy, od kterých nikdy neustoupil. Jako když si k němu TT Bones a Wakko přisedli a začali mu plánovat umělecký pseudonym.

„Jmenuji se Ahsanullah Sufyan Asif a jsem na to pyšný. Nehodlám zahanbit svou rodinu tím, že si změním jméno.“

„Hele, nás taky pokřtili jinak, o to tady nejde,“ řekl TT Bones.

„Tak o co jde?“ zeptal se Ahsanullah Sufyan Asif.

„Musí to znít trochu cool. Jako TT Bones a Wakko. Úderně a jednoduše, tak nějak. Aby se to fanouškům dobře pamatovalo.“

„Já si myslím, že Ahsanullah Sufyan Asif je cool. A dobře se to pamatuje,“ odpověděl Ahsanullah Sufyan Asif.

A to byl konec diskuse, což bylo pro skupinu štěstí.

O dva roky později se tenhle umíněný basista s komplikovaným jménem už stihl objevit na obálce každého rockového časopisu v USA.

Šampaňské na ně vystříkne, když korek vylétne z hrdla láhve, a TT Bones nasměruje proud tekutiny Wakkovi

mezi půlky. Lidi okolo kvílí smíchy a TT Bones potom sklátí Wakka na podlahu a lidi jásají ještě víc. Ahsanullah opustí pohovku, aby lépe viděl, ale Rob zůstane sedět a zírá si do piva.

Na rameni ucítí ruku.

„Jak je?“ zeptá se Gus Wilsbury.

Rob se na něj otočí. Gus má sice skelný pohled, ale jeho oči jsou stále ostré.

„Je mi... Já ani nevím,“ odpoví Rob. „Už toho mám fakt dost.“

„Taky jste na turné strávili přes osm měsíců. To je otročina.“

„Ale sakra, vždyť ty jsi o patnáct let starší než já. A vypadáš, že bys zvládl ještě dalšího půl roku. Minimálně.“

„Ale já tohle miluju. Nic jiného si ani neumím představit.“

„Já to mám taky tak.“

Gus se na něj usměje. Hřejivě, otcovsky.

„Ne, pro tebe to vůbec není to samé.“

Jásot se rozjede nanovo a Rob a Gus se otočí, aby zjistili proč. TT Bones stáhl Wakkovi kalhoty úplně a teď ho pronásleduje kolem celé VIP sekce.

Gus si lokne svého ginu s tonikem a znovu se otočí na Roba.

„No, a co budeš teď dělat?“

Rob si uvědomí, že na to ani nepomyslel. Žil ze dne na den. Probudil se, zabalil si, sedl na letadlo, dojel na hotel, poskytl rozhovory, přešel do arény, udělal zvukovou zkoušku, navečeřel se, napumpoval se na předpárty, vylezl na pódium, během dvou hodin ze sebe vydal úplně všechno, potom pařil dál, než se svalil do postele.

Ale teď? Má před sebou dva měsíce, než se znovu sejdou, aby začali pracovat na nových písničkách. Dva měsíce, celá věčnost.

„Co budeš dělat ty?“ zeptá se Guse.

„Chvilku budu ještě tady ve městě. Sejdou se se starými známými. Pak asi pojedou domů do Anglie a budu odpočívat. Ale teď se musím jít vychcat.“

Gus se zvedne a protlačí se mezi pohovkou a stolem. Rob za ním hledí.

Domů? Má se i on vydat do Švédska? Už tam nebyl pěkných pár let. Nebyl tam od pohřbu.

Začnou se mu hned vybavovat vzpomínky. Ale sakra, proč by na to měl myslet zrovna teď?

„YEAAAAH!“

Všichni okolo naráz vyskočí od stolu. Začnou tancovat a hulákat jako posedlí.

Robovi chvíli trvá, než pochopí, o co jde. Pak uslyší svůj vlastní riff nesoucí se z reproduktoru.

A funeral to die for.

TT Bones ho vytáhne z pohovky.

„No pojď, ty králi. Tohle je přeci tvoje, doprdele. Pohyb, pohyb!“

A Rob se postaví. Rukama chytne TT Bonese a spolu s ostatními začnou skákat. Ale přijde mu to nepřirozené. Těžkopádné, strnulé a falešné.

Někdo kolem něj zezadu omotá paže. Potáhne ho k sobě, přitiskne k němu hlavu a vytáhne selfie tyč. Do očí ho udeří blesk.

„Thanks, man. You fuckin' rule!“

Vteřinu nato je ten člověk pryč, odtrhnutý ochranou.

A pak se nahnou dovnitř. Je jich padesát, možná stovka. Stoly a židle jsou převráceny a Rob vidí, jak dva

obrovští sekuriťáci marně bojují s návaľem davu. Ale to je jako chtít zadržet rukama příboj. Napravo i nalevo od něj se lidi tlačí vpřed. Ve vzduchu je stovka mobilů. Před očima mu mávají tužky a bloky. Dav do něho strká, křičí na něj. Na ústa se mu přitisknou rudé rty. Mezi zuby mu zabloudí teplý vlhký jazyk a na hrud' se mu tlačí obří poprsí.

Něco mu práskne o hlavu. Co to, sakra? Vzhledne. Vidí Wakkovy nohy. Musel ze stolu skočit do moře hulákajících fanoušků.

Idiot.

Hudba buší ze všech stran. Robovi přistane v ruce drink, ale vzápětí do něj někdo strčí, až se mu vylije na triko. Zbytek skleničky Rob nalije tomu debilovi, co do něj vrazil, do vlasů. Pokusí se projít. Ale je tu přecpáno, přepoceno, překřičeno. Několik centimetrů před obličejem se mu zjeví telefon. Jedním rohem dostane do oka.

Rob do mobilu praští, až odletí přes hlavy lidí.

„Co to, kurva, děláš?“

Do ucha mu zařve zarostlý muž s tričkem ObstiNation a zapáchajícím dechem. Strčí do něj.

Rob mu bez rozmyslu jednu vrazí. Pěstí přímo do čelisti. S chlapem to sekne. Lidi vykřiknou, couvnou. Ale ne všichni. Urostlý kluk s vyholenou hlavou Robovi jednu vrazí.

Vzduch je ztěžklý potem a adrenalinem a z reproduktorů buší protivné elektronické beaty. Musí pryč, ale to nejde. Holohlavec se po něm rozmáchne. Tak, a je to, Rob už to cítí. Teď už není návratu. Zorné pole se mu zužuje. Hluk lidí a reproduktorů mizí. Už vidí jenom ten jeho zasraný úsměv. Rty formulující něco posměšného.

Rob zatne pěsti a skočí po něm.

HANOJ, Vietnam

Lije vydatně, jako z obří sprchové hlavice, a Than Vu mezi zvětšujícími se kalužemi kličkuje nazpět k dodávce. Už zbývá doručit jen jednu krabici, a to do restaurace ve stejné části města, kde se nachází obchod, kam si zajde pro to malé překvapení na večer. Ale při tomhle provozu mu cesta zabere půl hodiny. Minimálně.

Znovu mrkne na hodiny. Už měl být doma. Pár hodin si odpočinout, než dorazí hosté. Dát si pivo Tiger Beer, jedno nebo dvě. Dát si sprchu. Něco pěkného si poslechnout.

Zrovna když chce nastartovat, mu zazvoní telefon.

„Haló?“

„Nazdar, chlape. Jak to jde?“

Slova protáhnutá, prošpikovaná tou sotva rozeznatelnou, ale přesto jasnou povýšeností, kterou slyší od mnohých zbohatlíků.

Lillen.

„Dneska to je s dopravou špatné, ale už mi zbývá jen jedna krabice.“

„Výborně. Jsi pracant.“

Thanovi se udělá v krku knedlík. Lillen mu hodlá nařídít další práci. Jinak by těžko začal s pochvalami.

„Díky,“ odpoví krátce.

„Hele, potřeboval bych službičku. Na letiště Noi Bai brzo přiletí bedna suvenýrů a tu je třeba okamžitě zavést do speciálního skladu.“

Than Vu zavře oči. Speciální sklad, ten přepychový, kde jsou jak hlídači, tak bezpečnostní kamery, leží na úplně opačné straně města. Jestli má nejdřív zajet na letiště a pak tam, domů to nestihne dřív, než mu na dveře zaklepou hosté.

„To bude trochu problém,“ zkusí to Than Vu. „Večer mám doma oslavu a...“

„Neprosil bych tě o to, kdyby to nebylo důležité.“

Than Vu by rád řekl ještě něco, ale to už Lillen zavěsil.

Chvíli sedí s mobilem v ruce v tichosti. Pak zařve a pěstí praští do palubní desky.